

i hvert Fald bliver fastsat med væsentligt Hensyn til deres samfundsmæssige Existensvilkaar.

Marcus Rubin.

Samraaden eller Særeje.

I Nr. 11 af „Kvinden og Samfundet“ har Hr. Overretssagfører Høgsbro et „Forslag“ vedrørende Ægteskabslovgivningen. Selve Forslaget, der gaar ud paa at faa anordnet lovbeftet Ægtepagt til indbyrdes Betryggelse mellem de vordende Ægtefæller, kan jeg kun give min fulde Sympati. Men man bliver en Del forundret over, at Hr. Høgsbro her opstiller en Paragraf saalydende: „Ægteskabet gjør ingen Forandring i Ægtefællers Formuemyndighed“ o: „gift Kvinde mister ikke sin Formuemyndighed men kan raade over, hvad der er hendes, uden Mandens eller anden Værges Samtykke“, altsaa fremtræder som Talsmand for Kvindens Ret til at raade over, hvad hendes er, medens han dog samtidig sætter sit Haab „til en Lovordning, hvorefter begge Ægtefæller faa lige Ret“ (f. Ex. over Formuen), „saaledes at de skulle være enige om enhver Beslutning, før den har Retsgyldighed“. Der forekommer mig at være noget inkonsekvent heri. Thi naar Hustruen skal have Ret til at raade over, hvad der er hendes, — og heri er jeg enig med Hr. Høgsbro —, saa forstaar jeg ikke, at man samtidig kan kræve *Enighed i Beslutning* mellem Manden og Hustruen for at give denne Beslutning Retsgyldighed. Det forekommer mig, at det ene ophæver det andet.

Naar Hr. Høgsbro sætter sit Haab til en Lovordning, der kræver begge Ægtefællers Samtykke for at give en Beslutning Retsgyldighed, saa er dette jo en meget vidtgaaende Fordring om Formuefællesskab, men hvorfor saa begynde Vejen derhen imod med et Forslag, der gaar i Retning af Særeje? Naar man kræver Ret for Hustruen til at raade over egen Formue, da maa man ogsaa indrømme Manden Ret til Eneraadighed over sit, ellers gaa vi hen imod Forhold, der ville give Hustruen større Ret end Manden.